

Principy českého pravopisu

Jistě jste si všimli, že v češtině píšeme mnohá slova tak, jak je vyslovujeme, např. *strom, kolo, nese* [strom, kolo, nese]. Obecné pravidlo to však není a pravopisná podoba se od vyslovované někdy liší, např. píšeme *rozsvítit, odpočívát, měsíc*, ale vyslovujeme [rosvít'it, otpočívát, mňesíc]. Abychom pochopili, proč je to jednou tak jednoduché a podruhé mnohem složitější, měli bychom znát principy, kterými se náš pravopis řídí.

Český pravopis je založen na několika principech a základním je **princip fonologický**. To znamená, že písmeny se zaznamenávají jen ty hlásky, které jsou důležité pro dorozumění (tedy fonémy), ne všechny vyslovené a slyšené podoby hlásek. Proto shodně píšeme a vyslovujeme např. *pes, voda* [pes, voda], ale máme např. jen jedno písmeno *ř* či *n*: v písmu nerozlišujeme *ř* znělé [keře] a neznělé [keř], nebo *n* zubodásňové [rána] a velární [ranka].

Vedle principu fonologického se někdy uplatňují ještě principy další – etymologický a historický, u přejatých slov se mluví o principu tradičním.

Princip etymologický znamená, že slova píšeme v souhlasu s jejich původem. Například bez ohledu na výslovnost zachováváme psaní dvojího *-nn-* ve slově *panna* (přechýlené slovo ke slovu *pán* příponou *-na*), podle stavby slova píšeme také slovo *vítězství*, přesto že vyslovujeme zjednodušeně [vít'eství]. Pravopisem nezachycujeme také asimilaci znělosti – píšeme *tužka*, ale vyslovujeme [tuška].

Princip historický vede k tomu, že se v písmu udržují i některá písmena ze starších období, i když pro jejich užití již není výslovnostní důvod. Jedná se o psaní *y, ý* v předponě *vy/vý*, kořenech slov i koncovkách (obě písmena se vyslovují ve spisovné češtině i většině nářečí stejně). Zachování písmen *i (i)* a *y (ý)* má však své důvody. Slouží například k odlišení frekventovaných zvukových homonym (*bidlo – bydlo, mít – mýt, vít – výt* apod.), při psaní v koncovkách k rozlišování tvarů (např. *laskavý muž* 1. p. č. jed. x *laskaví muži* 1. p. č. množ.). Za historický jev se považuje také užívání dvou písmen pro označení dlouhého *u (ú a ů)*: *úsek, dům* [úsek, dům], nebo existence spřežky *ch*.

Princip tradiční se uplatňuje u mnohých přejatých slov a je důsledkem určité konzervativnosti pravopisu. Proto zachovávají některá slova původní způsob psaní, i když jejich výslovnost je jiná: *revue, interview* [reví, intervjú].

Uvedené principy se uplatňují u izolovaných výrazů (psaní jednotlivých slov), mluvíme o jevech tzv. **lexikálního pravopisu**. Vedle toho však existuje také tzv. **pravopis morfologický**, který zahrnuje tradičně psaní koncovek ohebných druhů slov. Zde se řídíme zařazováním k tzv. vzorům (*psi* jako *páni, psy* jako *pány*). **Syntaktický pravopis** pak obsahuje pravidla užívání interpunkčních znamének ve větě jednoduché i v souvětí (tečky, čárky, uvozovky atd.) a zásady shody přísudku s podmětem (*Závodníci vbíhali do cíle. x Závodnice vbíhaly do cíle.*).